

ПЕНЕЛОПА

Запали кадифените звезди
в дома на очите ми. Запали.
Ето ме, Русалка със смолисти коси,
сред гората на ресните ти и солените реки
на сълзите ти, горчиви кикота...
Ще залича лютите следи.
Белези от крилете на прилепи слепоци.
По гривните ми - самота - златни змии...

Ще сваря отрова, вино бяло
на поклонници женихи - десет върволици.
На вещиците - страхове на страстта ми безсмъртна -
ревнуващи до полуда, бяс, астралното ти тяло Одисей...

Ще изцеда гнойта от гейзерните циреи -
отшелници вековни... Еладени приказки.
И ще поканя деня със спокойните сънища
в минутите на съня ти плаващи кораби...

Преди блясъка на звездите в нощното небе, измоли от
любовта ми прошка синеоки! Прощка! За очакването ми
дълго, по-дълго от очакването на апокалипсиса. Пет пъти!
Пет, прошепни със сливащия вик името ми - Пенелопа!

В брачното ложе изляно от лотоси, войни.
Прощка изпроси, за връщането си Одисей,
тъй убийствено бавно... Прощка изпроси -
от нозете ми, тъй дълго просеци ласки,
под очите на нощта всезнайна! Пей!

Че не нарани, а нахрани птиците-сълзи
на остров Итака... И упои с гъсто вино,
заби остър кол в окоето на великана.
На колене прошка изпроси от сърцето ми
престаряло от жажда страст, прегръдка мъжка...
Устните ми ще изпият виното на страстта
от нишките напрегнати, изтерзани до
болка и ще наляят в жилите ти ново!
И ще запееш песента на елина, Одисей...

След първата кървава глътка изсмукана
от плътта ми безсмъртна, когато звездите
общият звездната манта и запечат плеяди
в нощното небе, прошепни на страстен вик с галопа,
пет пъти по пет името ми: Пенелопа! Пенелопа!